

dens det nu foreslaas, at der ikkun skal tilstaaes dem Dagpenge, 10 Rr. daglig, samt Godtgjørelse for Rejseudgifter, naar de give Møde i Retten over $\frac{1}{4}$ Mil fra den By, hvori de bo, eller fra deres Hjem, hvis de bo paa Landet. Man har i denne Henseende ikke saameget taget Hensyn til, at det ifølge det nuværende Lovforslag vil blive et meget større Antal Sager, hvori de søjndige Medlemmer af Soretterne skulle tage Del, og at Spørgsmaalet forsaavidt faar en saameget desto større finantsiel Betydning; men man har navnlig ment, at det maatte komme i Betragtning, at der ikke skjønnes at være nogen Grund til at stille Sagen anderledes for Soretsmedlemmer udenfor Kjøbenhavn end for Medlemmerne af Søs og Handelsretten i Kjøbenhavn. Disse sidste faa som bekendt intet Vederlag; det anses som et Hæders- og Tillidsbærv at bestikkes til Medlem af Søs og Handelsretten, og det samme bør formentlig gjælde i Henseende til Valget til Medlem af Soretter udenfor Kjøbenhavn.

Det ældre Lovforslags § 15 er ikke optaget i nuværende Forslag; dels synes Bestemmelsen om en særlig Næstformand i Søs og Handelsretten i Kjøbenhavn at ligge udenfor en Lov, som nærmest handler om Soretter udenfor Kjøbenhavn, om den end tillige giver nogle almindelige Regler om Behandlingen af Søforklaringer og Søforhør, dels behøver det formentlig ikke at bestemmes i særlig Lov, at der paa Finantsloven skal bevilges det Fornødne for Søs og Handelsretten til Politistand. Derimod har Lovforslaget en § 6, hvortil der af let forstaaelige Grunde ikke fandtes nogen tilsvarende i det ældre Lovforslag, nemlig en almindelig Regel om Procesmaaden for Soretterne, der for de private Soretslagers Vedkommende stemmer med Søs og Handelsretsloven af 19. Febr. 1861 § 61.

Lovforslagets § 7 og 8 svare i det Hele til det ældre Lovforslags §§ 2 og 3; ved de foretagne Redaktionsændringer er der tillige feet hen til §§ 321 og 323 i det norske Sølovudkast. I § 8 er ligesaa lidt som i den norske § 323 optaget det sidste Stykke i det ældre Lovforslags § 3 om en til Veiledning ved Søforhør af Justitsministeriet udarbejdet Fortegnelse over Spørgsmaal, der skulle forelægges Vedkommende. Folketingsudvalget foreslog i sin Tid at udelade dette Stykke, og man skjønner ikke rettere, end at en saadan Lovbæalet Instrux fra Justitsministeriet til Soretterne fra flere Sider betragtet er lidet heldig. — Forslagets § 9, der svarer til det ældre Lovforslags § 4 — § 75 i det ældre danske Sølovudkast — giver Justitsministeren Myndighed

til i særlige Tilfælde, navnlig hvor der formenes at blive Spørgsmaal om at fratage Skipperne, Styrmand og Maskinister deres Næringsret, at henvisse en offentlig Soretsjags videre Behandling og Paakjendelse til Søs og Handelsretten i Kjøbenhavn. Man anseer det nemlig ikke for heldigt, som foreslaaet i det oprindelige Sølovudkast § 75 og i hint ældre Lovforslags § 4 — at give Amtmanden Myndighed til efter sit Skjøn at gribe ind i Jurisdiktionsforholdene, og ligesom man paa den ene Side ikke anseer det for rigtigt at lade det bero paa den Sigtedes Begjæring, om en Sag skal behandles og paakjendes af Søs og Handelsretten i Stedet for af en Underret, saaledes gaar det paa den anden Side neppe an, som foreslaaet i det oprindelige danske Sølovudkast § 75 3die Stykke, at affatte Reglen paa den Maade, at enhver Sag, hvori der er Spørgsmaal om at fratage Skipperen Ret til at føre Skib m. v., ubetinget skal henvises til Søs og Handelsretten i Kjøbenhavn. Efter Indholdet af Sølovudkastets § 296, jfr. § 306, er det nemlig i ikke ganske saadanne Tilfælde at der er aabnet Mulighed for Retten til navnlig at erklære Skipperen uværdig til at føre Skib; det vilde være urimeligt, om i alle disse Tilfælde Sagen skulde henvises til Søs og Handelsretten. Men forsaavidt det skulde være Meningen, at Sagen ikkun da skulde henvises til den nævnte Domstol, naar der i det enkelte Tilfælde virkelig — efter Aktors Paastrand eller efter Rettens egen Formening — blev Spørgsmaal om Anbendelsen af hin Tillægsstraf, vilde Følgen blive, at Henvisningen maatte finde Sted fra vedkommende Retts Side, efterat Sagen delvis var procederet for den eller muligt endog optagen til Paakjendelse; en Henvisning af Sagen til anden Ret paa et saadant Tidspunkt turde vel neppe være ønskelig. Det naturligste synes da at være at lade det bero paa Justitsministerens Skjøn om Sagens Besskaffenhed, om der er Anledning til at tro, at der for Alvor vil blive Tale om Forbrydelse af Skibsforretten m. v., og som Følge deraf til at undergive Sagen Prøvelse af Soretter i Kjøbenhavn.

Forslagets § 10 svarer til det ældre Lovforslags § 7 (det oprindelige danske Sølovudkast § 79 2det og 3die Stykke); der er ikkun tilføjet et første Stykke, tilbids foranlediget af det norske Sølovudkast § 328, om Undersøgelses Tværkættelse i de under § 8 hørende Tilfælde, naar Anmeldelse til Søforklaring er forsømt, samt i Slutningen af Paragrafen indstødt en Bestemmelse, overensstemmende med Reglen i det ældre Lovforslags § 22, om at Sager for Forsomme-